Alphabetum Græcum.

ANTVERPIAE,
Ex officina Christophori Plantini.
M. D. LXVI.

DE SYLLABIS.

Ex his literis conflituuntur fyllabæ. Syllabæ autem vocamus, decimal cata. fa, fignitas comprehenforum ad vnam vocem expromendam. Eft autem fi mplex, & difcretiua. Omnis cum vel ex vna vocali, vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam voce coeuntibus, vel ex conforante vna vel plurib⁹ cum vna vocali, aut duabus fimul fumptis.

Primi generis fyllabæ quinque funt, quot fcilicet vocalium foni. Nam η, & ω non voce, fed vocis quantitate differunt ab η & ο.

Secundi generis, Diphthongi, id eſt pronuntiatæ fyllabæ, quæ ex duabus vocalibus coeuntibus componuntur. Eæ vero propriæ numerantur quinque, quia tot fonos proprie numerauimus. Impropriæ hic vocantur aliæ adiectum, quidem vocem vnam efficientibus compofitæ ex quibus tot dicitur alteram, quot fonos habet prima. Hæc eſt figura fyllabarum Diphthongorum.

Figura Pronuntiatio Vſitata & Pronuntiatio.

αι	αι	ε vel ε
		αι pro ε
ει	ει	ι vocale.
		ει pro ι
οι	οι	ι vocale.
		οι pro υ
υι	υι	υ vocale.

Impropriarum.

α vel Λ.	αι	ε
η vel Η.	ει vel ε	ι vocale.
	η	ι
ω	ου	οι pro υ
ω vel Ω.	ου	ου pro υ
	υι	ι vocale.

Tertij generis fyllabæ ex coëorantium & vocalium multiplici connexione prognatæ, quas enumerare minime neceſſe eſt. Quidam tamen regulas ad declarationis commodum finus, quibus per eas quæ ſequuntur conſtitutionem accedam aduumeras.

Prima regula.

Omnis ſimplex conſonans inter duas vocales poſita in vna dictione vel diuerſis, per apoſtrophon tamen coniungitur, ad ea ſequen-

ipſum vocabulum, vt quum ἑ, ſit relatiuũ ſcribo ad vitandam homonymiam Coniunctionis ἕν.

Στίγμη τελεία, id eſt Punctum perfectum, quo ad imum vltimæ literæ appoſito, terminantur à Græcis & Latinis periodi vt ſignificetur, perfecta iam ſententia, quieſcendum.

Στιγμὴ τοῦ μέσου, id eſt Punctum medium, quo terminantur orationis membra quæ Græci κῶλα vocant. Medium autem vocatur, tum quia in media periodo & mediis literæ præcedenti adſcribitur, tum etiam quòd mediocriter quieſcendum eſſe admoneat, nondum ſcilicet perfecto orationis ambitu. Latini minus proprie id ſignificant vno puncto alteri impoſito, hac figura :

Τυπογραφικὸν, ſiue ὑποδιαστολὴ, id eſt Subdiſtinctio, qua diſtinguuntur orationis Commata, quæ à Latinis Inciſa nominantur. Adſcribitur autem eadem nota qua Diaſtole, ſed diuerſo ſitu, vltimæ ſcilicet Commatis literæ, declaratque non tam quieſcendum quàm reſpirandum. Sed à plerique Typographis hodie hæc nota etiam Colis diſtinguendis adhibetur.

Harum autem trium quibus periodos metimur

metimur exemplum hoc esto ex Demosthene.

Ἠρόμην ὦν, ἆ ἄνδρες ἀθηναῖοι, τοὺς πολίτας τοὺς ἐμοὺς εἰς τοσοῦτο ἦλθε τῆς ἀπονοίας ὥστε τοσούτων ἀγαθῶν ὄντων ἐν τῇ πόλει τῶν ἐμῶν, οὓς ἐγὼ παρέσχημαι τοῖς ἅπασιν Ἕλλησι, μηδὲν μνησθῆναι μήτε χάριτος, ἐπειδὴ τὰ δίκαια ἔπραττον.

Ερώτησις, id est Interrogationis signum, quod apud Græcos pingitur tenuis spiritus nota pósito subscripta hoc modo; Parenthesis signum nec; in Græcis nec; in Latinis codicibus vetustis reperias: sed quæ interiiciuntur, ea solent adhibita vtrinque hypostigme distingui.

Solet etiam iis quæ ἐρωτήσεις, id est, vt Latini Grammatici loquuntur, materialiter accipiuntur, linea imponi, vt ε ϛ τὸ πῶς ἐστι. Idque etiam vsurpatur ad ea distinguenda quæ & appellatiua & propria nomina esse possunt, vt λύκος λύκους, ἀήρ ἄν, ἀφ' ὧν, πολλοὶ πολλούς, τοὺς δύο: sed de his hactenus.

ΑΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ ΘΕΟΥ

Ἐκ τῶν ἁγίων γραφῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ ἡμῶν, ἐφ' αἷς ἐκπαιδευόμεθα, ἐκλεξάμενοι, ἐκθησόμεθα κ.

Καὶ ἐλάλησεν κύριος πρὸς Μωσῆν λέγων, Λάλησον πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς, Ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν. Οὐ ποιήσετε κατὰ τὰ ἔργα τῆς γῆς Αἰγύπτου, ἐν ᾗ κατῳκήσατε ἐν αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰ ἔργα τῆς γῆς Χαναὰν, εἰς ἣν ἐγὼ εἰσάγω ὑμᾶς ἐκεῖ, οὐ πορεύσεσθε ἐν τοῖς νόμοις αὐτῶν. Τὰ κρίματά μου ποιήσετε καὶ τὰ δικαιώματά μου οὐ μὴ φυλάξητε τοῦ πορεύεσθαι ἐν αὐτοῖς. Ἐγὼ κύριος ὁ θεὸς ὑμῶν. Καὶ φυλάξεσθε τὰ δικαιώματά μου καὶ τὰ κρίματά μου, ἃ ποιήσει ἄνθρωπος καὶ ζήσεται ἐν αὐτοῖς. Ἐγὼ κύριος ὁ θεός. Οὐκ ἀποκαλύψεις ἀσχημοσύνην πατρός σου καὶ ἀσχημοσύνην μητρός σου οὐ μὴ ἀποκαλύψῃς· μήτηρ σού ἐστιν, οὐκ ἀποκαλύψεις τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς. Ἀσχημοσύνην γυναικὸς πατρός σου οὐκ ἀποκαλύψεις· ἀσχημοσύνη πατρός σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην ἀδελφῆς σου ἐκ πατρὸς σου ἢ ἐκ μητρὸς σου, γενομένην ἔξω οἴκου ἢ ἐν οἴκῳ, οὐκ ἀποκαλύψεις τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς. Ἀσχημοσύνην θυγατρὸς υἱοῦ σου ἢ θυγατρὸς θυγατρός σου οὐκ ἀποκαλύψεις τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῶν· ἀσχημοσύνη σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην θυγατρὸς γυναικὸς πατρός σου, τέκνου πατρός σου ἐστὶν αὐτή, οὐκ ἀποκαλύψεις τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς· ἀδελφή σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην ἀδελφῆς πατρός σου οὐκ ἀποκαλύψεις· σὰρξ πατρός σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην ἀδελφῆς μητρός σου οὐκ ἀποκαλύψεις· ὅτι σὰρξ μητρός σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην γυναικὸς ἀδελφοῦ πατρός σου οὐκ ἀποκαλύψεις· γυνὴ ἀδελφοῦ πατρός σού ἐστιν. Ἀσχημοσύνην νύμφης σου οὐκ ἀποκαλύψεις· γυνὴ υἱοῦ σού ἐστιν, οὐκ ἀποκαλύψεις τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς. Ἀσχημοσύνην γυναικὸς ἀδελφοῦ σου οὐκ ἀποκαλύψεις· ἀσχημοσύνη ἀδελφοῦ σού ἐστιν.

EXEMPLA QVARVM LITERARVM

pium pronunciationi seruiunt, & Christiane fidei dicatæ rudimenta.

ים	יט	יח	יז	טז	טו
ל	כ	יכ	יא	יי	י
ץ	צ	ף	פ	ע	ס
ן	נ	ם	מ	ל	כ
ז	ו	ה	ד	ג	ב
ת	ש	ר	ק	צ	ף
ך	ט	ח	ז	ו	ה
ד	ג	ב	א	ק	ר

Ὑπὸ τὸν ἀέρα ἐστὶν ἡ γῆ, ἐπὶ δὲ τῇ γῇ ἡ θάλαττα· ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ νῆσοι καὶ ἤπειροι καὶ ὄρη καὶ πεδία καὶ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν γῆν ἐστὶν ἄβυσσος καὶ ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν ἄβυσσον ἐστὶν ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν ἄβυσσον ἐστὶν ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων.

Ὑπὸ τὸν ἀέρα ἐστὶν ἡ γῆ, ἐπὶ δὲ τῇ γῇ ἡ θάλαττα· ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ νῆσοι καὶ ἤπειροι καὶ ὄρη καὶ πεδία καὶ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν γῆν ἐστὶν ἄβυσσος καὶ ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν ἄβυσσον ἐστὶν ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων. Ὑπὸ δὲ τὴν ἄβυσσον ἐστὶν ἄλλη γῆ καὶ ἄλλη θάλαττα καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ πηγαὶ καὶ ἄλλα ζῷα καὶ θηρία καὶ ἰχθύες καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἄπειρα πλήθη ζῴων.

Apostrophus, id est auersio, Vocalium elisionem ostendit: & inscribitur ad latus literæ eadem forma, qua tenuis spiritus: idque plerunque in fine, vt παρ' ἐμοῦ. pro παρὰ ἐμοῦ. interdum in initio, vt ἀ' ἀρχῆς. pro ἀπ' ἀρχῆς: & in medio vnius dictionis ex duabus compositæ, vt ἀνθρωπος pro ἀνὴρ ὤψ. κἀγώ, pro καὶ ἐγώ. Habet autem hunc vim vt præcedentem consonantem coadhærat, si tenuis sit, & proxime consequatur spiritus densus, muter in eum: vt ἀπ' ἀρχῆς, pro ἀπὸ ἀρχῆς. Idque etiam in duabus consonantibus accidit, vt κ' ἄλλος pro κατ' ἄλλος.

Dialysis, id est Dissolutio, duabus vocalibus distincte pronuntiandis imponendo duplici puncto signata, vt ἀϊστος, ἀκοΐτης, ἀϊστία, tetrasyllaba: ἀιστος trisyllabum.

SVBSCRIBITVR vna, quam Græci ἰῶτα ἀνυπόγραφον, Subunionem vocant, quòd duo vocabula significet in vnum coalescere: pingiturque duabus in longum porrectis lineolis medio quasi vpsilo coniunctis, vt μᾳ. ῥᾳθυμίᾳ, pro μᾷ. ῥᾴθυμος.

ADSCRIBVNTVR quinque, nempe Δασεῖα, id est Diſparatio, tenuis spiritus figura, ad imam literam, idque antiquus

Ψιλὴ, id est Tenuis siue Lenis, quæ Græcis ἄπνους, & quasi vulgo dicas, sed denotes hos, & quasi

Ἀπόστροφος, id est Auersio, quæ Græcis ἀφαίρεσις, & quasi

Ὑφὲν, id est Tenuis siue Lenis, quæ Græcis ἄπνους, & quasi

Ἐκ his autem

Ἀναίρεσις, id est Dempt

Characters maiores Græci.

Αα α.	Ιι ι	Ρ ρ ῥ
Ββ β	Κκ κ	Σ σ ς
Γγ Γ	Λ λ	Τ τ
Δ δ ∂	Μ μ	Υ υ
Ε ε	Ν ν	Φ φ
Ζ ζ	Ξ ξ	Χ χ
Η ἡ	Ο ο	Ψ ψ
Θ ϑ ϑ	Π π	Ω ω

Eorundem notæ, variæ item accentuum ratio.

αι ᾳ αι	ιωσι	ιοισιν	ρα	ρα.	ρ
αυ	ιωσιν	ιουσιν	ρε	ρε.	ρ
αω	ιῳ	ιῳ	ρη	ρη.	ρ
αωσι	ιῳσι	ιοισι	ρι	ρι.	ρ
αωσιν	ιῳσιν	ιοισιν	ρο	ρο.	ρ
ε	ο	ο	ρυ	ρυ.	ρ
ει	ου	ου	ρω	ρω.	ρ
ευ	ουσι	ουσι	σα	σα.	σ
ευσι	ουσιν	ουσιν	σε	σε.	σ
ευσιν	ω	ω	ση	ση.	σ
η	ωι	ῳ	σι	σι.	σ
ηι	ωσι	ωσι	σο	σο.	σ
ησι	ωσιν	ωσιν	συ	συ.	σ
ησιν	ωυ	ου	σω	σω.	σ
ι	ωυσι	ουσι	τα	τα.	τ
ιᾳ	ωυσιν	ουσιν	τε	τε.	τ
ιαι	ω	ω	τη	τη.	τ
ιαις	ωι	ῳ	τι	τι.	τ
ιαισι	ωσι	ωσι	το	το.	τ
ιαισιν	ωσιν	ωσιν	τυ	τυ.	τ
ιαυ	ωυ	ου	τω	τω.	τ
ιαυσι	ωυσι	ουσι	υ	υ.	υ
ιαυσιν	ωυσιν	ουσιν	φα	φα.	φ
ιε	ωω	ω	φε	φε.	φ
ιη	ωωσι	ωσι	φη	φη.	φ
ιησι	ωωσιν	ωσιν	φι	φι.	φ
ιησιν	ᾳ	αι	φο	φο.	φ
ιι	ᾳσι	αισι	φυ	φυ.	φ
ιο	ᾳσιν	αισιν	φω	φω.	φ

ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ ΘΕΟΥ ΔΙΑ Μωσέως διδόσαι, ἐκ τῆς Νικηφόρου τοῦ Ξανθοπούλου.

Ο παλαι γραφεὶς ἐν δύσι λόγοις νόμος.

Κύριος εἷς ἐς· Ισραὴλ Θεὸς μόνος Θ'.
Εἴδωλον μὴ ἐργάσῃ τὸ παράπαν.
Οὐκοῦν δὲ πλῆθι τοῦ Θεοῦ κλῆσιν μάτην.
Μνείαν ὃ ποιῶν σαββάτων ἡμέρας.
Σὸν πάτερα ἴμα τε καὶ τὴν μητέρα.
Ταῦτα μία πλαξ· ἡ δὲ θατέρα παλιν.
Ηκυρα μοιχάλιον ἐργάσῃ γάμον.
Αλλ' οὐδὲ κλέψεις ἐμφανῶς, κεκρυμμένως.
Οὐ δ' ἄν φανούσας ὀν συμοῦ ζῳ τὸν πέλας.
Ψευδῆ τε μαχρὰν ἀπόβου μαρτυρίαν.
Μηδ' ἐπιθυμήσεις εἴτι τῆς πέλας φίλον.
Τέσσας Θεὸς χάραξεν ἐν πλαξὶ νόμους.

ΞΙΧΗ ΚΡΙΝΑΚΗ ἐκ τῆς Μαδιάμ ἐυαγγελικῆς.

Πάντα ἡμῖν ὁ ὢν θεὸς αὐτοφυῆ, ἐκπαλάτιστα τὸ σύμπαν ὅλον.
Ἐλάττω ἢ ἀρκοῦντα ἑκάστῳ, ὡς ἐν ὀυ ἔμπλεα ἐστὶν ἢ ἐπιθυμίαι ἀνθρώπων.
Ἐνσπένδω τὸ δίκαιόν σου, ὡς ἐν ὀυ ἔμπλεα ἐστὶν ἢ ἐπιθυμίαι ἀνθρώπων.
Ἐμοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς Ὀπουσσοῦ δόξ ἡμῖν τὸν ἀρχιερέα.
Καὶ ἀφῆκε ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφήκαμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν· ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Λῆμα.

COMPENDIA LITERARVM & nexus partim breuitatis, partim elegantiæ causſa reperti.

αα αᾳ αι.	δο δο.	κα κα.	
αν ἀν.	δρ δρ.	κη κη.	
ἀπο ἀπο.	δω δω.	κλ κλ.	
αρ αρ.	δυ δυ.	κο κο.	
ας ας.	ε ἐ ει.	κυ κυ.	
ἀσι ἀσιν.	ζῃ ζῆσι.	λγ λα.	
ἀσιπ ἀσιτοῦ.	ζω ζε.	λλ λλ.	
ατ ατ.	η ἡ.	μβ μα.	
γα γα.	ηι ἡι.	μβρ μαρ.	
γβ γαβ.	ηκ ἡκ.	μβ μπ.	
γλ γλ.	ηξ ἡξ.	μβδ μπδ.	
γλω γλω.	ηται ἡται.	μβρ μαρ.	
γμ γα.	ηυ ἡυ.	μπτ.	
γο γο.	ιω ιω.	μυ μυ.	
γρ γρ.	ιυ ἰυ.	μω μο.	
γω γω.	ιω ἰω.	μω μω.	
γψ γψ.	ιη ἰη.	ν ου.	
γ γ.	ιο ἰο.	ξ ξε.	
χ χ.	ιυ ἰυ.	ξβ ξαβ.	
χ χ.	ιω ἰω.	ξβρ ξαβρ.	
δη δι.	κ κα.	ξ ξ.	
δι δι.	κ κε.	ξ ξ.	
δβ δια.	κ κ ε καὶ.	ξ ξ.	

DECEM PRÆCEPTA DEI per Mosem data, ex Nicephori Xanthopuli ſcriptis.

Lex tabulis ſcripta decem verbis.
Dominus vnus eſt Iſrael deus ſolus.
Idolum nullum conficies omnino.
Neq; fumes Dei nomen in vanum.
Memoriam celebra diei ſabbathorum.
Patrem honora tuum atq; matrem.
Hæc vna tabula eſt: altera deinceps.
Minimè nuptias adulterio inquinato.
Sed neq; furaris palàm, clandeſtinè.
Nec occidas excandeſcens ira præpinquum tuum.
Falſumq; longè amoue teſtimonium.
Neque concupiſcas ſiquid proximi quo charum.
Has tabulis inſculpſit Deus legis-

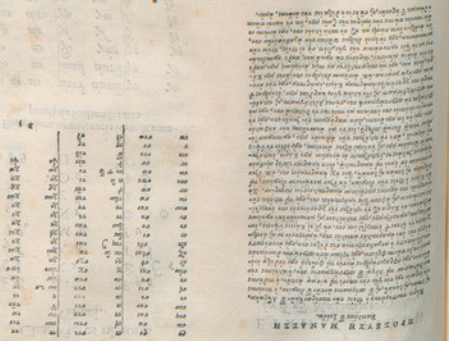

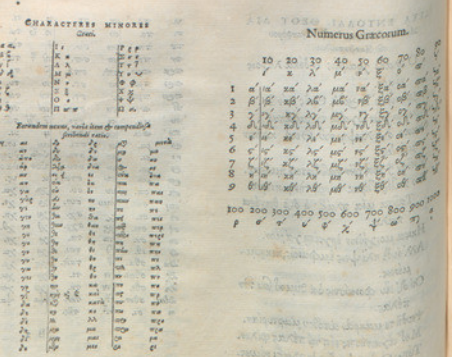

Numerus Græcorum.

	10	20	30	40	50	60	70	80
	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π
1 α	ια	κα	λα	μα	να	ξα	οα	πα
2 β	ιβ	κβ	λβ	μβ	νβ	ξβ	οβ	πβ
3 γ	ιγ	κγ	λγ	μγ	νγ	ξγ	ογ	πγ
4 δ	ιδ	κδ	λδ	μδ	νδ	ξδ	οδ	πδ
5 ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	πε
6 ϛ	ιϛ	κϛ	λϛ	μϛ	νϛ	ξϛ	οϛ	πϛ
7 ζ	ιζ	κζ	λζ	μζ	νζ	ξζ	οζ	πζ
8 η	ιη	κη	λη	μη	νη	ξη	οη	πη
9 θ	ιθ	κθ	λθ	μθ	νθ	ξθ	οθ	πθ

100	200	300	400	500	600	700	800	900	000
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	ϡ	

Dialecti literarum.

Ex his XXIIII literis, Vocales sunt septem, id est quæ per se possunt plenam vocem edere, α ε ι ο υ ω.

Longæ tres, η ω, id est in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam brevis corripiuntur, ι ω.

Ancipites tres, α ι υ, id est quæ usu, in pauris indifferentes.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoque à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est voces expectes: à Grammaticis vero σύμφωνα, id est Conlocantes, quod cum vocalibus adiunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero XVII, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus sunt

ἡμίφωνα, id est Semivocales octo, id est, quæ, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen flexuram & sonitum edant, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt

Δασέα, id est Duplices tres, quod duarum literarum sint compendia, ζ ξ ψ.

Τραχέα, id est Liquidæ quatuor, quod ita sint lubricæ, vt quali labescant in pronunciando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἡμίφωνα dicun-

Η Κ Ι Τ Λ Α Χ Θ Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Item ex, fed nunquam initio dictionis.

Omnibus Musis fabulatur.

Frequentem quod interdum retinet litteris duplicibus, etiam præponitur omnibus Musis præter γ. Ad eorum coitum duabus consonantibus, nempe γρ γλ γν γφ.

DE ACCENTIBVS.

Prosodia, id est Accentus, pronunciationi multiùm conducunt. Sunt autem apud Græcos numero quem, ex quibus τονοι tres sunt, nempe Acutus, Gravis, & Circumflexus: quibus vocis flexus, ἰδίωμα, id est intonationem accipimus. Sed intentionis notationem meminisse, ἐπίτασις, id est intentio, hic, vt Græci vocant, τόνος, id est tonus, nempe Acutus, Gravis, & Circumflexus: quibus vocis, ὑφὴ, id est remissio, & ἐπίτασις, id est æquabilitas adeo circumdatæ sunt, vt sine his neque Acutus ascendat & attollendus neque Gravis descendat & deprimendus, neque Circumflexus ascendat & descendat, sed æquabiliter feratur. Ex his igitur compositionem, quæ Græcis προσῳδία dicitur, intelligere licet.

GRÆCOS SVNT QVARVM HÆC EST

Pronuntiatio vulgata, quam corrupta dicimus.	Etymologia ex Hebræorum lingua.
V consonans, id est Digamma Æolicum.	Aleph
I consonans, sequente α, vel ι, vel ε, vel ο, vel υ, vel ω, vel ει. Eadem vt ι, sequente α, vel ευ, vel ηυ, vel ι.	Beth
Γ longum, ſi acutus accentus fuerit impoſitus.	Guimal
Z, id est infracto ſono ς.	Daleth
Η longum, ſi accentum acutum habuerit breue, Heth ſi grauem.	Tſadi
Θ apud indoctos.	Heth
G, præcedente γ.	Theth
	Iod
	Caph
	Lamed
	Mem
	Nun
Ο longum, ſi accentum acutum habuerit.	
Β, ſi præceſſerit μ.	Pe
	Res

inuectis in eorum locum tonis, ſicut in Scholiis copioſè oſtendimus.

Spiritus imponuntur Vocalibus omnibus, ſed initio tantum dictionis. In conſonantibus autem nullus eſt illorum vſus: omnes enim ſuo ſpiritu naturali contentæ ſunt. Excipiuntur tantum quatuor, ῥ κ χ & φ, quæ denſiore aliquando Spiritu efferuntur. Sed ex illis tres primæ ſuos habent peculiares characteres. Ipſum autem ρ quum dictionem inchoat, denſo ſpiritu ſemper ſignatur, vt ῥᾴδιον: in medio verò non item, vt γεγώνησι, χαρακτήρ. Si tamen geminetur, priori ſpiritus tenuis, poſteriori denſus inſcribi ſolet, vt ἄῤῥηκτον. Dictio igitur denſo ſpiritu notata, dicitur à Græcis δασυσωμάτη, id eſt denſata, cui opponitur ψιλοσώματη, id eſt tenuata.

DE CETERIS NOTIS QVAE partim inſcribi, partim ſubſcribi, partim adſcribi ſolent.

Pinguntur & aliæ notæ, quarum maximus eſt vſus & neceſſaria cognitio, quamuis inter Profodias non debeant numerari. Ex iis

INSCRIBVNTVR duæ, Apoſtrophus & Dialyſis.

Apo-

Figura | Appellatio | Pronuntiatio

Σ σ ς	Σῆμα	Sigma	S ſ s
Τ τ	Ταῦ	Tau	T t
Υ υ	Υ̓͂ ψιλὸν	Ypſilon	V u
Φ φ	Φῖ	Phi	F ſine ph
Χ χ	Χῖ	Chi	Ch
Ψ ψ	Ψῖ	Pſi	Pſ, vel Bs
Ω ω	Ὦ μέγα	O mega.	O longum.

Ἀ ὀστὲς: vel hemicyclo', vt ὠστὸς.

Loci accentuum.

Nulli olim accentus ſignabantur, ſicut ex vetuſtis codicibus apparet. Nunc autem Acutus ſignatur vel in antepenultima, vt κύριος: vel penultima, vt ἄνθρωπος: vel vltima, vt θεός: vnde factum eſt vt dictiones vocentur à Grammaticis properoxytonæ, paroxytonæ, vel oxytonæ, id eſt antegenacutæ, penacutæ, vel acutæ.

Grauem imponi quidem oportuit omnibus ſyllabis quæ neque acuuntur, neque circumflectuntur: ſed ne tanta accentuum multitudo lectionem impediret, vſus obtinuit vt in ſola vltima ſignetur, idque in iis tantum dictionibus, quæ quum natura ſint oxytonæ, in conjectu orationis ponuntur, vt ὁ ἀρετὴ τὸν θεὸν σεβόμενος. Ab hoc accẽtu dicitur βαρυτόνειν, id eſt ad verbum, grauata.

Circunflexus inſcribitur vel penultimæ vt ζῶντα, vel vltimæ vt ζῶσῖ, à quo dictiones vocantur properiſpomenæ, vel periſpomenæ, id eſt penultimæ, vel vltima circunflexæ.

Temporum nullus eſt vſus in ε & ο, cæteris η & ω. In aſpiritibus autem ϝ, ſ, negliguntur maximo cum incommodo lectionis

Pronuntiatio vulgata, Etymologia

ſ ſubdola ſono, quem ſuis dare conſueuit. Sinech

Pluc. id
eſt Pr hac aſpirat.

O breue, quando ſignatur ŏ vel.

A 3